

for mit Vedkommende vil gaa ud fra, at de mange nye Skibsværfter, vi har faaet i de senere Aar, i Forbindelse med den betydelige Udvidelse, som de ældre Værfter har foretaget, vil være en Garanti for, at vi kan paatage os udenlandsk Arbejde, uden at dette skal kunne sinke Bygningen af de mange Skibe, der skal tjene som Erstatning for dem, vi har mistet. Jeg kan derfor anbefale, at §§ 2 og 3 i den nugældende Lov bortfalder, og at Lovforslaget vedtages saaledes, som vi nu har faaet det forelagt af den højtærede Handelsminister.

Richelieu: Loven af 13. Oktober 1916 indeholder to Bestemmelser. Den ene er den, at intet Skib kan faa dansk Nationalitetscertifikat, før Regeringen har givet sin Tilladelse dertil; den anden Bestemmelse er den, at et Skib, der allerede har dansk Nationalitetscertifikat, skal aflevere dette Certifikat til Registreringskontoret, dersom Skibet helt eller delvis skifter Ejær, dersom der sker Forandring i Bestyrelsen, hvorunder Skibet sorterer, eller dersom det faar en ny Forretningsfører; i saa Fald skal Certifikatet altsaa indleveres, og saa kan det ikke faa et nyt Registreringscertifikat, før Regeringen har givet sin Tilladelse til, at et saadant udstedes. Da de Forhold, der har ført til, at denne Lov blev givet, vel nok i nogen Maade maa siges at bestaa endnu, kan ogsaa jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Jeg gør det saa meget hellere, som Lovforslaget indeholder en Bestemmelse om, at Loven kan bortfalde ved kongelig Resolution, dersom det skulde vise sig, at de Forhold, som førte til, at Loven blev givet, ophører før den 31. December 1920. Og man maa jo haabe, at det vil kunne ske i en nær Fremtid, saa at Erhvervslivet ogsaa paa dette Omraade kan komme tilbage til normale Forhold. Men i alt Fald skal Loven ikke gælde udover den 31. December 1920.

Hvad det andet Lovforslag angaar, som behandles sammen med dette, omfatter det kun § 1 og § 4 af Loven af 5. Marts 1918 om Adgang til Salg og Bortfragtning af Skibe til Udlandet, medens § 2 og § 3, der omhandlede Skibsværfter og Nybygninger, er udeladte. Loven af 5. Marts 1918 var en af de mange Krigslove, vi har faaet, og den blev jo vedtaget under Trykket af de store Tab Landet havde lidt, ved at saa mange af Handelsflaadens Skibe blev torpederet

eller minesprængt under den hensynsløse Undervandsbaadskrig. Paa denne Maade mistede Handelsflaaden 250 Skibe med en Bruttotonnage af 256 000 Tons; af disse 250 Skibe var de 150 Dampskibe eller Motorskibe, medens de 100 var Sejlskibe. Under Krigen har Handelsflaaden imidlertid haft en Del Tilgang af Tonnage gennem Skibe, som blev bygget herhjemme, og nu er der, saa vidt man kan se, 45 Skibe under Bygning paa danske Værfter rundt omkring i Landet. Man maa derfor antage, at de store Tab, som Handelsflaaden har lidt under Krigen, snart eller i alt Fald i en overskuelig Fremtid vil kunne erstattes gennem Tilgang herhjemme fra, dersom Handelsflaadens Forhold ikke bliver gjort værre eller vanskeligere, end Forholdene vil blive for andre Handelsflaader rundt om i Verden.

Det var en ret vidtgaaende Bemyndigelse, Handelsministeren fik ved Loven af 5. Marts 1918, men jeg tror at kunne sige, at det er den almindelige Mening i Søfartskredse, at denne Lov er blevet benyttet med megen Hensynsfuldhed. De Forhold, som førte til, at Loven blev givet, er i nogen Grad til Stede endnu, og en Forlængelse af denne Lovs Gyldighed maa vel derfor ogsaa anses for hensigtsmæssig. Jeg vil dog henstille til den højtærede Minister, om der ikke kunde gøres en Tilføjelse til Lovforslagets § 3, saaledes at den her omhandlede Lov kunde bortfalde ligesom den Lov, vi nylig havde til Behandling, ved kongelig Resolution, hvis det skulde vise sig, at Nødvendigheden for, at den opretholdes indtil næste Aars Udgang, ikke var til Stede. Herefter skulde § 3 komme til at lyde saaledes: „Denne Lov træder i Kraft den 1. Januar 1920 og gælder, indtil den ophæves ved kongelig Resolution, dog ikke udover Udgangen af Aaret 1920“. Hvis den højtærede Minister kunde imødekomme denne Henstilling, tror jeg, det vilde vække megen Forstaaelse i Søfartskredse, som med Længsel imødeser Ophævelsen af de mange Paabud og Forbud, der er blevet vedtaget under Krigen, og som paa forskellige Maader hemmer Erhvervslivets frie Udvikling og derved paafører Landet Skade. Men skulde den højtærede Minister ikke mene at kunne imødekomme dette lille Ønske, som jeg tror hersker i vide Kredse paa Erhvervslivets Omraade, skal jeg dog ikke derfor lægge Hindringer i Vejen for Lovforslagets Gang gennem dette høje Ting ved at foreslaa det henvist til et Udvalg, men skal